cristi mirea

labirintul cuvintelor nerostite

1.

Mi-am înfipt picioarele
În bitumul fierbinte al şoselei
Pentru a fi sigur că nu voi fi smuls
Din lumea mea intimă
De forța centrifugă creată
De viața ce în jurul meu se învârtea.

Gândurile păreau să-şi piardă din viteza specifică

În comparație cu restul,
Ce mă făcea strigoi să mă simt
În propriul trup care nu-mi mai aparține,
Cu o inimă care nu pentru mine bate
Şi cu ochi care nu pentru mine văd.

‘Am amețit’ mi-a spus mintea
Ce în final a cedat
Şi la pământ m-a lăsat
Pentru a mă supune tornadei
Ce până acum m-a cruțat.

2.

Printre gânduri – voi pluti;
Cu vin şi stele mă voi amăgi.
Printre şoapte – voi adormi;
Pagini goale voi risipi
Doar pentru a nu mai bântui
Printre rânduri fără sens
Ce din gând îmi năvălesc
Şi tot mai mult mă amețesc.

3.

După ce m-ai ucis,
Ochii am deschis
Şi minciuni am găsit
În tot ce cu miere îmi spuneai
Pe vremea când zâmbeai
Şi în brațele mele te cuibăreai.

4.

Te crezi mare goangă
Când rujul pe buze îl etalezi
Şi în lapte cu miere te îmbăiezi.
Eşti o târfă a sentimentelor
Ce zdrobeşti inimi
Precum mucul de țigară sub talpă.

De ce să mă uit la tine
Când văd că doar un lucru cauți:
Cum să te agheți mai repede
De cineva cu portmoneul plin
Şi paie în cap,
Cu care ți-e scârbă să ți-o pui
Dar acest lucru nu spui,
Deoarece nu vrei să pierzi
'Statutul' care tu consideri
Că merită să-l deții.
Halal.

5.

Să stau sau să plec?
(dacă plec
poate mă cauți
şi nu mă găseşti.
dacă stau
mă întreb într-una
de ce nu mă cauți)
Să stau sau să plec?
(poate a sosit momentul
să aflu şi eu
dacă drumul tău mai dă pe la mine
sau dacă pot pleca din calea ta)
Să stau sau să plec?

6.

A mai trecut un minut
Şi nimic nu s-a schimbat,
Căci visul n-a fost vis
Iar noaptea n-a fost noapte.
Îți ascultam glasul
Dar chipul nu-ți vedeam.
Mă simțeam în siguranță

În acest peisaj familiar,
Şi, deşi oboseala mă stăpânea
Nu vroiam să plec
Şi să spulber acest minut
Care nimic nu a schimbat.
Şi totuşi totul este altfel,
Căci ştiu unde să caut
Când vreau să găsesc ceva...

7.

Sper să dansezi
Acolo unde acum eşti.
Sper să nu uiți
Că nu există întoarcere
Din ceea ce ai vrut
Fericire în viață să-ți aducă.
Poate acum ai aflat,
În timp ce gândurile mi le cutreieri,
Că niciodată nu a existat
O zi în care să nu-mi fi fost aproape,
Chiar dacă te-ai stins din material
Şi ai urcat acolo unde
Speram că vei mai întârzia să ajungi.
Dar te-ai grăbit să vezi
Ceea ce sper că există,
Ca să poți dansa
Aşa cum îți plăcea.

8.

În noaptea asta nu am dormit.
Te priveam
În timp ce în perina moale
Visai şi dormeai.
Pacea era cu tine
În acel moment
Şi eram fericit
Deoarece te priveam,
Iar tu nu ştiai,

Şi poate e mai bine aşa.

9.

Am crezut că voi conta
Atunci când leii mă vor ataca.
Am crezut că nu mă vei uita
Atunci când restul mă ignoră.
Am crezut că mă vei ridica
Atunci când voi cădea.
Am crezut că mă vei ierta
Atunci când te voi supăra.
Am crezut că nu mă vei uita
Atunci când voi dispărea.
Am crezut.
M-am înşelat.

10.

Ţi-ai dat jos pelerina
Şi ai stat în ploaie
Aşa cum faci tu de obicei.
Ai început să sari prin bălți
Şi fredonai aceleaşi cuvinte
Care de obicei le urai.
Te-ai oprit şi la mine ai privit.
Gata cu această mascaradă
Ai vrut să spui.
Eu am înțeles şi am plecat din viața ta.

11.

Poate aşa va fi
Când steaua nordului
Nu va mai străluci
Prin plapuma groasă de nori.
Poate aşa va fi
Când ploaia va înceta să cadă
Şi voi putea să privesc soarele
Care de mine s-a ascuns.

Poate aşa va fi
Când umbrele se vor spulbera
Sub atingerea tandră a luminii.
Poate aşa va fi
Când îmi voi găsi liniştea
Şi voi înceta să aştept
Un sunet să aud.
Poate aşa va fi.

12.

Poți spune tuturor
Ceea ce simți.
Poți urla din tine
Ura ce cuib şi-a făcut.
Poți articula gânduri
Ce în păienjenişul detaliilor
Un culcuş au găsit.
Poți spune tuturor
Că ceea ce îți doreşti
Este doar o iluzie,
Şi că singura realitate
Este clipa care ne desparte.

13.

Dacă ceva arată a minciună,
Miroase a minciună
Şi sună ca o minciună,
De obicei este o minciună.

14.

Mereu vor exista motive
Să nu te simți bine
La sfârşitul unei zile.
Mereu vor exista motive
Să vrei să încui uşile
Şi să te ascunzi de lume.
Mereu vor exista motive
Să-ți doreşti să găseşti pace

Când pleoapele le închizi.

15.

Am nivelat cu grebla
Urmele paşilor de tine lăsaţi
În nisipul încins,
Pentru a echilibra
Ceea ce o dată
A fost dezechilibrul meu preferat.

16.

Te las să pleci,
Chiar dacă mă doare.
Te las să faci
Ceea ce oricum ai face.
Te las să alegi
Ceea ce ai hotărât deja.
Te las să mă părăseşti
Chiar dacă tu ai făcut-o deja.
Te las să mă eliberezi
Chiar dacă nu asta îmi doresc.

17.

din punctul meu de vedere ai câştigat lupta;
din punctul tău de vedere lupta nici nu a existat.

18.

Era dimineaţă
Când soarele noaptea străpungea.
Eram singur
Când în acest loc m-am trezit.
Lumea părea uitată şi pierdută,
Când în picioare m-am ridicat
Şi să alerg am început:

Tot mai rapid şi mai haotic.
Să mă întorc vroiam,
Dar ceva îmi spunea
Că nu voi mai găsi
Ceea ce în urmă am lăsat.

Nu mai alergam când noaptea
Peste tot s-a revărsat.
La pământ am căzut
Şi încercam să descopăr
Scopul acestei escapade.

Cu răsuflarea grea am renunţat
La ceea ce odată în viaţă mă ţinea.
Am renunţat, pentru a satisface
Pe cei ce beţe în roate îmi puneau
Şi adevărul în faţă mi-l spuneau,
Adevărul pe care nu vroiam să-l aud
Şi pe a cărei existenţă o negam
Pentru a nu pierde speranţa
Că prezenţa mea a însemnat ceva pentru cineva.

Să urlu am uitat
Când la pământ am căzut
Şi mort am fost
Pentru cei ce asta îşi doreau:
Ca eu să tac.

19.

Inima îţi va fii curată
Când timpul o va cere,
Iar focurile ce în tine viaţă prindeau,
Scântei vor împrăştia
În întunericul ce îmbracă

Lumina albă a zilei.
Timpul va spune
Când momentul a sosit
Din alergat să te oprești
Și sufletul să ți-l tragi.

20.

Poate am fost prost
De nu am înțeles;
Poate am fost orb
De nu am văzut;
Poate am fost surd
De nu am auzit;
Poate tu nu comunicai
Și să presupun mă lăsai,
Sau îți era teamă că te voi lăsa
La fel ca ceilalți,
Care dezamăgiri au presărat
În ceea ce odată tu erai.

21.

Au trecut anotimpurile
Tipice copilăriei tale.
Acum totul pare încurcat
Când lumea pare
Că s-a împărțit la doi.
Chiar dacă ai încerca
Nu ai putea schimba
Ceea ce odată s-a întâmplat.

Fă cu mâna căruței
Ce cu roțile de lemn
Încet pe drumul de pământ
Spre orizont se îndreaptă,
Pentru a lua cu sine
Anotimpurile copilăriei tale.

22.

Credeai că nu există explicație
Pentru a fii ceea ce nu vrei să fii,
Dar acum nimic nu găseşti
Că merită să faci sau să zici
Şi poate regreți că ai intrat
Prin uşa care totul a schimbat.
Dacă ai putea spune ceva,
Poate timpul s-ar dezgheța
Şi viața şi-ar continua firul,
Dar poate nu te mai interesează
Să refaci ceea ce odată ai clădit
Şi să pleci vrei
Din ruinele unei existențe
Cu care nu te mai identifici.

23.

Stau cocoțat
În acelaşi copac uscat
Aşteptând creanga să se rupă
Şi în adânc să mă ducă.

24.

Sunt rău şi tu mă pedepseşti
Fiindcă îmi doresc să fiu fericit
Şi să nu mai stau chircit
În ceea ce nu mai sunt eu.

Sunt rău şi tu mă pedepseşti

Fiindcă vreau să râd în loc să plâng,
Să fug în loc să merg
Şi să zbor în loc să sar.

25.

Barurile au închis deja
Când noaptea m-a atras
Să uit ceea ce tocmai am gândit
Şi mă chinuie cu incertitudinea
A ceea ce încă nu s-a întâmplat,
Şi mă chinuie cu dezamăgirea
A ceea ce s-a întâmplat.

Să adorm încercam,
Dar pleoapele nu mi se închideau
Atâta timp cât gândurile
Zbuciumate nu mă lăsau
Pace să găsesc
În somnul ce noaptea a furat
Şi să mi-o înapoieze a uitat.

26.

Precis crezi că-s un laş
Fiindcă stau în mizeria
Gândurilor blocate în trecut.
Precis crezi că nu-s matur
Fiindcă vreau să mai simt
Cum e să fiu copil.
Precis crezi că sunt obsedat
Fiindcă nu vreau să renunţ

La ceea ce țin cu adevărat.
Precis te-ai înşelat,
Fiindcă nu sunt aşa,
Ci sunt doar eu.

27.

De ce uiți de tot
Atunci când intonezi acea melodie
Pe care ai compus-o pentru nu ştiu cine?
De ce te ascunzi după farduri
Şi cânți în semiîntunericul
Unui bar mizer?
De ce crezi că nu meriți
Să fii fericită în visul tău etern
În care ştii exact ce vrei?
De ce nu te demachiezi
De toată mizeria falsă
În ale cărei rădăcini te-ai împotmolit?

28.

Căderea a fost amortizată
De pânza de păianjen
În care m-am încurcat
Şi de la primul gând al salvării
Spre cel al disperării am ajuns,
Când am realizat ce va urma.

29.

Nu am intenționat să uit
Şi să devin cel ce este fericit.
Am adormit în cutia cu nisip
În care castele am clădit
Şi plăcinte am copt
Pe vremea când oglinda era
Doar ceva în fața căreia
Eschibiții făceam.
Nu am intenționat rău să fac

Celor ce au uitat
Cum era când erau fericiți.

30.

Sunt liber să greșesc acum
Și nu mâine când voi fi judecat.
Sunt liber să gândesc acum
Și nu mâine când voi fi decapitat.
Sunt liber să iubesc acum
Şi nu mâine când voi fi îngropat.
Nu sunt liber.

31.

E târziu și mi-e sete
Să dorm ca pe vremea
Când nu-mi era teamă
Că voi pierde ceva dacă voi adormi.
Jumătate din zi a trecut
Și zorile se ivesc
Pentru a-mi semnala
Că încă o noapte a trecut
Şi gândurile prinzioner m-au ținut
În locul liniştii subconştientului
În care să mă arunc vreau
Și pentru puțin timp
Să adorm.

32.

Sunt viu,
A spus cel ce tocmai a murit.

33.

Am spus deja prea mult,
Cu toate că am tăcut.

Acum nici nu mă voi clinti;
Aşa voi continua să exist,
Pentru a nu perturba
Viața altora.

34.

Să ai şi să nu deții.
Să dai şi să nu primeşti.
Să iubeşti.

35.

Mi-e dor de somn,
De crengi înghețate
Şi ceasornice stricate.
Îmi lipsesc minute
Pline de pace
Care să le umplu cu vise.

M-am apropiat de clipa
În care voi fi înlăturat
Din viața celor
Care odată la mine țineau.

36.

Presupun că am uitat cuvântul
Pe care l-am rostit întâi
Când soarta să te cunosc a vrut,
Dar ce mai contează ce a fost atunci
Când eu lupt cu ce e acum.
Am greşit şi recunosc
Tot răul ce poate ți l-am pricinuit
Prin ceea ce simțeam
Şi nu mă înfrânam,

Dar poate aşa e când eşti sincer
Şi nu ascunzi ce simți,
Când laşi ca celălalt
În tine să privească
Şi, în loc să prețuiască
Această intimitate
Te răneşte drept în față,
Şi aruncă nişte sare
Peste rana sângerândă
Fără speranță de vindecare.
De atunci greşesc într-una
Când vorbesc în loc să tac.
Ar fi bine să mai judeci
Când spui sau faci ceva,
Ce prin felul tău tiranic
Mă loveşte neîncetat
Drept acolo unde doare
Şi încă va mai durea.
Voi muți, fiindcă am spus prea multe
Şi acelaşi lucru se va întâmpla
Cât timp vei încerca a bloca
Ceea ce tu ai declanşat.
Stau tiptil şi aştept ziua
Când în sfârşit vei vedea
Că am fost doar eu atunci
Când afecțiune îmi doream,
Iar pe cel ce sunt acum
Mereu voi încerca să fac
Să fie aşa cum vei vrea:
Să merg la un pas în urma ta.

37.

ar fi aşa simplu
să fii aşa cum mi-ai arătat
că, atunci când vrei, poți fi.

38.

Proiecții astrale

Şi ghimpi ruginiţi
Erau personajele visului
Care somnul mi-l curmă
Odată ce m-am trezit.

Încerc pleoapele să le închid
Şi celălalt somn să-l invoc,
Celălalt vis să-l trăiesc
Şi să sper la un conţinut
Clar şi real.

Ce rost are să adorm
Când nu mă pot îndepărta
De spaima înrădăcinată
De a adormi şi visa
Sau de a mă trezi şi visa.

39.

îmbrăţişarea ta = pace, acasă, fericire, siguranţă (naivă), căldură, eu...

40.

Credeam că sunt cineva,
Dar sunt nimenea.

41.

N-am uitat
Ce frumos era
Când ne vedeam
Şi nu ne ascundeam
După statistici
La grabă întemeiate
Pentru a servi
Drept scuză - *ausrede*
Pentru ceea ce era evident

Că se va întâmpla
Când în viața ta
A intrat cineva
Cu care eu nu pot concura,
Dar mi-au rămas amintirile,
Comoara mea,
Pe care nimeni nu mi-o poate lua.

42.

de n-ar fi greu, ar fi uşor.

43.

E prea târziu să privesc în urmă.
Am întors pagina
Şi totul s-a terminat
Când cu disperare am realizat
Că aceasta este prima zi din restul vieții
Care acum pare să înceapă.

44.

egoist
gelos
invidios
mă mai iubeşti?

45.

Vei putea uita vreodată
Cum era când râdeam,
Fiindcă eu nu-mi mai amintesc
Dacă a fost aievea sau un vis,
Când fericire simțeam.
Cine am fost noi
Cei ce atunci pur şi simplu existam

Fără să ne lovim
De ziduri de gheață
Pe care eu cu nerăbdare
Să topesc mă chinuiam.

46.

L-am simțit cum târcoale îmi dădea
Şi să mă rog nu mă lăsa.
Orice gând frumos am zămislit,
El pe loc l-a răstălmăcit
Și de Tine încerca
Cu răsputeri a mă îndepărta.
L-am simțit cum se bucura
Că mintea mi-a tulburat
Și cu doar o îndemnare
Gânduri rele îmi răsturnă
În inima ce a uitat
Pentru cine să mai bată.
Aşa că piei satană din viața mea
Și lasă-mi aer, să pot respira
Pentru a uita
Că vreodată ai existat.

47.

Voi renunța la cuvinte,
Dacă asta este ceea ce-ți dorești.
Voi renunța la gânduri,
Dacă altă cale nu găsești.

48.

Poate lumea în care trăim
E vinovată că nu ne întâlnim.
Poate călătorim doar pe şosele diferite

Cu toate că să ne vedem dorim.
Poate am greşit folosind pluralul,
Când doar ceea ce eu simt cunosc,
Dar cum aş putea cunoaşte altceva
Dacă te închizi în lumea ta.
Poate timpul se va impune
Şi în lume ne va răsfira
Pentru a ne demonstra
Că ce doresc nu se va întâmpla.
Acolo, oriunde te vei afla
Să ştii că atunci când am scris
M-am gândit la persoana ta.

49.

Tot ce am visat
Şi tot ce am uitat să visez
Ca moştenire îţi las
Cu speranţa că vei veghea
Asupra mea
Când nu voi mai putea
Nimic visa.

50.

Opreşte-te
Şi înlătură nebunia
Care te înconjoară
Şi lasă-te în voia norilor
Care în mijlocul lor
Să te primească vor.

Tu, viaţă
Ce uiţi să trăieşti,
În stele să te dezintegrezi

Când drumul se opreşte
Şi în mijlocul lui nicăieri
Te-ai împotmolit.

51.

ai uitat de mine.
pe un raft prăfuit m-ai lăsat,
acolo în mintea ta
deoarece în inimă nu m-ai lăsat
să pot intra.

52.

Ce bine că am terminat
Cu ceea ce am început
Fiindcă nu mai puteam continua
Ceva ce durere îmi provoca.
Aşa că poți dansa
Pe mormântul în care am îngropat
Tot ceea ce odată
De tine mă lega.

53.

În acelaşi loc am rămas
În care ultima dată m-ai lăsat.
Cred că am încremenit
Şi precis am îmbătrânit
Aşteptând să-ți aminteşti
Că acolo m-ai uitat.

54.

Am primit
Ce am meritat.
Poate te-ai înşelat
Şi nu m-ai înțeles,
Dar ceea ce eu vroiam
A fost ceva banal,
Ceva ce fără mare efort
Din milă să-mi dai puteai,
Dar am fost neînsemnat
Şi apoi ignorat,
Voit sau nu – nu voi afla,
Deoarece am primit
Ce am meritat.
(poate te-ai înşelat)

55.

Am încercat,
Şi poți să mă crezi.
Am încercat
Să ascund că nu ştiu nimic.
Cu vorbe pompoase
Încercam să ascund
Că nu ştiu nimic,
Dar simt cum în curând
Ceva se va întâmpla
Şi cu marea demascare,
În minciună mă voi transforma.

56.

Am înghițit o piatră,
Şi alta după ea,
Pentru a îndeletnici stomacul
Ce cu un ulcer se distra.

Am înghițit o piatră
Să umplu cu ceva
Golul ce stomacul
Prin contracții să-l prindă vroia.

Am înghițit o piatră
Să pot justifica
Durerea sufletească
Ce contracția o provoca.

57.

Cred că era noapte
Sau poate zi.
Camera era goală,
Sau poate plină.
Visam la grauri
Ce struguri devorau
Şi cotoarele chele
Pe plantă le lăsau.
Doream ca mintea
În loc să mai stea,
Să pot respira încă odată
Acel aer curat
Ce pace îmi conferea.

58.

Mi-ai spus că mă iubeşti
Şi că ai vrea să mă urăşti.
Mereu te sclifoseşti
Şi nu ştiu ce gândeşti.

59.

Închid ochii
Deoarece mă doare ceea ce văd,
Mă doare minciuna
Celor ce mă înconjoară,
Mă dor zâmbetele
Care nu relevă adevărul,
Mă dor conversațiile inutile
De ochii lumii duse
Pentru a masca adevărul usturător,
Mă doare adevărul

Deoarece l-am aflat.

60.

Întunericul, cu mrejele sale
Tot mai adânc mă afunda
În ceea ce nu cunoşteam,
În ceea ce nu vroiam.
Simțeam briza afumată
A frunzelor arse
Şi mă îngrozeam
În întunericul meu familiar deja,
Deoarece să evadez vroiam
Din închisoarea de fum
A anotimpurilor ce odată arse
Se transformă în scrum.

61.

M-am oprit în fața pădurii
- neagră şi moartă –
În mijlocul căreia
Un copac se legăna
Agățat de o frunză
Ce supraviețuise
Lupta nemiloasă
Pe care cu vântul o purta
Şi spre moarte o dirija.

62.

Ce ai făcut?
Ai privit spre stele
Şi ai căzut din ele,
Pe spate te-ai lăsat
Şi în praful moale te-ai scăldat,
Cu ploaia te-ai luptat
Şi în noroiul proaspăt m-ai sărutat.

Ce mi-ai făcut?
În ziua în care ne-am iubit
M-ai părăsit şi ai fugit
Cu gândul spre altcineva
Care poate te fascina,
Dar precis nu te iubea.

Ce ți-ai făcut?
Ai uitat de tine şi de tot
Pentru a gusta puțin
Din ceea ce parcă îți doreai,
Dar nu îndrăzneai.
Acum, că te-ai convins
Că ceea ce a fost nu e de ajuns
Pentru a fi fericită,
Te-ai întors cu coada-ntre picioare
Cu tendința să-ți ceri iertare
Pentru faptul că nu ai gândit,
Când te-ai iubit
Cu cel ce nu are nume,
Nici chip, nici înfățișare.

Ce ai făcut?

63.

Totul e gol
Când mă uit în jur
Şi privesc la cei ce îmi vorbesc.
Îi ascult
Dar nu-i aud.
Ia-mi ceea ce urăsc
Şi dă-mi lumina
Ce licăre în ochii
Celor ce nu văd încă
Lumea ce ne înconjoară

Cu ochii mei.

64.

Miroase a galben şi a roşu
În micuța scobitură
Ce în gât ți se formează
Când pe spate te întinzi,
De parcă mierea şi polenul
Au făcut un pact anume
Şi în acel loc s-au cuibărit.

Miroase a verde şi albastru
În buricul tău ce tresare
Când o picătură plină şi aromată
Din zeama strugurilor storşi
În adâncuri se scufundă
Pentru a se evapora de tot.

Miroase a alb şi negru
În adâncul tău ce-i umed,
Şi să mă-ncălzesc doresc
În ceea ce anume
Etalezi doar când tu vrei,
Pentru a mă înnebuni
Când de fapt şi tu o vrei...

65.

Stăteam întins şi inert sub stratul gros de nea
Aşteptând să se întâmple ceva.
Stăteam şi nu mai respiram – şi tot nimic nu s-a întâmplat.
Nimeni nu m-a găsit, căci nimeni nu m-a căutat.
În final am adormit de frig sau poate de oboseală,
Important e doar că nimeni nu m-a trezit,
Şi ce mult îmi doream să fiu trezit…

66.

Uită că exişti.
Uită că faci parte din această lume.
Uită că trebuie să dai socoteală celorlalți.
Uită că viața nu e aşa cum ai vrea.

Aminteşte-ți atingerea care în somn te călăuzea.
Aminteşte-ți şoapta care să mergi mai departe te îndemna.
Aminteşte-ți de cei care la tine țineau.
Aminteşte-ți că exişti.

67.

un instantaneu de gheață am devenit
când am încetat să iubesc,
dar acest lucru nu a survenit
aşa că trebuie să mă descurc
în moleşeala prezentă

68.

Zâmbeai, deoarece aşa faci tu.
Savuram, deoarece aşa sunt eu.
Motivele sunt irelevante
Deoarece fiecare le-a interpretat
După bunul plac.
Important era că zâmbeai,
Iar eu am fost de față
Şi sufletul de bucurie mi se umplea.

69.

Căci cerul era înnorat
Şi vântul bătea
Parcă încercând
Din drum să mă oprească
La tine să ajung.
Cu natura te-ai aliat
Pentru a scăpa de mine.
Nu te mai chinui,
Căci nu te voi căuta.
Poți să te ascunzi în acel cotlon,

Departe de mine,
Căci, nu asta contează.

70.

De ai trăi,
Totul ar fi mai uşor.
Gândurile ni s-ar contopi
Pentru a mă consola
Când simt nevoia.
Dar nu trăieşti,
Şi încerc cumva
Cu mine să dialoghez
Ca să nu înnebunesc.
Doar tu m-ai fi înțeles,
Deoarece ca tine am ajuns,
Şi, acum că înțeleg ce simțeai,
Poate vei reuşi să mă ierți.

71.

Cred că am înțeles (în sfârşit)
Ceea ce mut mi-ai spus.
Cred că de mult timp ştiam,
Dar nu vroiam să cred
Că nu mai este loc pentru mine
În locuri pe care le iubeam.
Voi da drumul amintirilor
Care până acum în viață m-au ținut,
Şi voi muri, pentru unii.

72.

Mereu găseşti motive
Să te simți neîndeajuns de bun,
Dar, când pleoapele închizi
Vei şti că nu acesta e sfârşitul,
Şi că mai sunt multe lucruri
Care nu-ți vor ieşi.
Obosit te simți,
Căci ai fugit prea mult
De toți, dar mai ales de tine.
Ai lăsat ca alții să te caracterizeze,

Deoarece era mai simplu
Decât să te detaşezi de ei
Şi în tine să priveşti.
Sper că eşti fericit
Cu ceea ce ai ales.

73.

Voi tăcea,
În speranța că voi mai slava ceva
Din ceea ce am ucis cu vorbe,
Ce odată rostite,
Nu mai pot fi retrase.
Voi încerca,
Să nu mai plâng pentru fleacuri,
Ci să înfrunt durerea
Cu o putere nespecifică mie.
Dacă aş putea,
Aş ascunde lumea asta rea
Care m-a făcut să plâng şi să vorbesc
Pentru a nu fi nevoit
Să-mi interzic ceea ce-mi doresc:
Să plâng şi să vorbesc.

74.

Ce să mai spun...
(când totul a fost spus deja)

75.

Simți cum totul dispare
Şi lacrimile se dezintegrează.
Simți cum legăturile se destramă
Şi nodurile se desfac
Pentru a elibera gândul, inima şi sufletul.
Te las să intri şi să vezi
Ceea ce în mine se întâmplă
Dar nu vei mai pleca
Deoarece m-ai trăda
Şi ai spune celorlalți ce simt.

Le-ai spune cum te-am atins
Şi cum nu te-am lăsat să pleci.
Le-ai povesti cum în braţe te ţineam
Şi în ploaie te sărutam.
Simţi cum mă eliberez
De ceea ce de tine mă lega.
Simţi cum urma sărutului meu
Din sufletul tău dispare.

76.

Ploaia nu m-a udat niciodată.
Inima m-a durut neîncetat.
Cu un suflet de mâna a doua
În marele albastru m-am scufundat.
Amintiri secvenţiale prin minte îmi fulgeră
Cu sărutări pasionale ce trupul mi-l cutreieră.
Mă lovesc de acelaşi zid şi-mi rănesc acelaşi loc.
Mă lupt cu aceeaşi demoni şi capitulez în acelaşi fel.

Pe o stâncă de soare arsă m-am trezit
Şi spre marele albastru am privit.
Orizontul cu valurile se lupta
Iar soarele în stele pe apă licărea,
Vântul pielea mi-o lovea
Şi încet spre apă pluteam.
Impactul în adânc mă ducea
Şi sufletul meu se îneca.

77.

Voi îngenunchea
Şi mă voi ruga.

78.

Acesta a fost micul nostru război.
Ne ucideam pe rând,
Şi totuşi ne iubeam.
Eu am fost războinicul
Care mereu ştia

Cum să atace pentru a puncta,
Când de fapt, nimeni nu ținea scorul.
Acesta a fost micul nostru război.

79.

Privesc în jur cu oarecare teamă
Şi asist cum totul în juru-mi se destramă,
Deşi lumina mă îmbată
Existența mi se pare mată.
Mă pierd pe stradă printre trecători
Şi gândul că n-am să te-ntâlnesc îmi dă fiori.

Aşa cum hârtia sub penel mi se-ngălbeneşte,
Distanța ce ne-nconjoară pe zi ce trece creşte.
Hei, dă-mi o palmă ca să mă trezesc,
Ca să te văd şi să nu te ocolesc.
Ridică-mă şi aşează-mă în tine,
Să pot să mă eliberez de mine.
Sub răsuflarea ta fierbinte
Eu simt cum cresc şi n-am nevoie de cuvinte.

M-ai cultivat printre suspine;
Sunt rodul tău, am renăscut prin tine.
O teamă însă-mi dă târcoale,
C-ai să te pierzi în zori în depărtare
Şi fără tine totul ar lua sfârşit,
Dar nu îți pasă – spui c-ai obosit.

Sunt singur, trist, în prag de iarnă.
Amintirea ta mă duce, mă îndeamnă.
Drumu-l cunosc prin tine
Şi fericirea poate mai revine.
Ne vom revedea, încă o dată-n viață
Şi-o să-ți mulțumesc pentru a ta povață.
(compusă împreună cu Alina Mirea)

80.

Va veni şi ziua
În care voi înnopta
La marginea existenței

Care străină mi-a rămas.

Va veni şi ziua
În care voi înceta
Să caut neîncetat,
Şi voi savura.

Va veni şi ziua
În care mă voi elibera
Din cătuşele pe care le port
De când m-am născut.

81.

Putem fi mai mult
Decât doar trecători,
Dacă ne străduim
Reuşim să ne pese
De cei pe lângă care trecem.
Dacă am încerca,
Am reuşi să zâmbim
Şi să luminăm
Feţele trecătorilor anonimi.
Închide ochii şi
Imaginează-ţi lumea
Aşa cum ai vrea să fie
Şi poate vei vedea
Mai mult decât
Trecători, ci aliaţi.

82.

Ştiu că eşti acolo.
Ştiu ce aştepţi.
De mult timp mă pândeşti
Şi aştepţi răbdător,
Aştepţi să greşesc
Sau poate să spun
Pentru întâia oară adevărul.
Tu eşti cea care nu mă lasă
Somn să savurez
Şi în largul meu să mă simt.

Te alung, conştiinţă.
Bucură-te de exil
Şi terorizează alte persoane
Cu conştiinţa împăcată.
(mincinoşii de ei)

83.

Cântai fals la pianul
Ce putrezea sub ploaia de vară.
Picăturile rotunde în bălți cădeau
Şi melodia să o corecteze doreau
Pentru a distrage atenția
De la greşelile tale.

Te priveam, cum savurai clipele
Şi nu auzeai greşelile.
Erai tu cu tine
Şi nimic nu conta,
Deoarece ai descoperit ceva
Ce eu încă n-am găsit,
Echilibru.

84.

undeva
azi a răsărit soarele
şi pe mulți a bucurat

85.

M-ai prins.
Cătuşe mi-ai pus
Şi mi-ai promis
Că va fi o judecată dreaptă:
Tu vei câştiga iar eu voi pierde.
După sentință cu tine m-ai luat
Şi în dulapul tău m-ai închis,
La îndemână să mă ai
Când, din întâmplare
Nimeni nu va fi în preajma ta.

86.

E linişte
Şi e bine aşa.
Prea multă zarvă
mi-a poluat auzul
şi nu mai pot distinge
simpla linişte.

Cred că voi adormi,
Deoarece simt cum pacea
E adusă de linişte.
Cred că am visat,
Căci linişte nu există
Şi pace e doar un cuvânt,
Inventat de cineva
Pentru a păcăli naivii
Ce speranţă mai au.
(ce bine era pe vremea aceea)

87.

Departe am ajuns
Şi nu mă pot întoarce.
Frumos a fost
Şi totuşi sunt trist.
Voi abdica şi voi continua
Să trăiesc ca şi ceilalţi.

88.

Te salut
Şi încet părăsesc scena.
Acum e goală şi pustie,
Cu cortina lăsată.

89.

Ai văzut cerul cum a căzut
Şi a înecat vise?

90.

Aş vrea să pleci
Şi în pace să mă laşi.
Aş vrea să pot
Vindeca rănile provocate
De trecerea ta prin preajma mea.
Ţi-ai scos colţii
Şi din mine ai muşcat.
Acum îmi lipseşte acea bucată
Care locul în mine îl avea.
Aş vrea să mă uiţi
Ca să te uit.

91.

Căutam un loc de pace
În care să pot lua ceaiul.
Căutam o ascunzătoare
Pentru a uita unde sunt.
Căutam ceva ce aveam deja.

92.

E aşa rece
În acest colţ de soare.
Totul parcă a îngheţat
Sub privirea ta
Care a uitat cum să iubească,
Să îndrăgească, să adore.
Ţine-mă de mână
Să nu te pierzi
Printre stalactite şi stalacmite.
Urmează-mi paşii spre căldură.
Vom ajunge la destinaţie

Dacă îmi voi aminti calea.

93.

E simplu să aluneci;
În noroi să te prăbuşeşti
Şi să înoți în cerul albastru.

E simplu să stingi lumina;
În noroi să te prăbuşeşti
Şi în nămol să înoți.

Ce este greu
E să alegi ce e uşor.

94.

Am ajuns.
Sunt ignorantul tău preferat
Care de atâtea ori te-a înşelat
Şi care cu inima ta s-a jucat.

Sunt eu,
Cel care te-a iubit şi te-a urât,
Care te-a devorat şi te-a alungat.

Plec,
Şi te las viața să trăieşti
Pentru că meriți
Ceva ce eu nu-ți pot da,
Ceva real,
Nu doar iluzii şi nisip
Din deşertul dorințelor
De mine născocite, frumos împachetate,
Pentru a fi uşor vândute.

95.

Alunecam pe pârtia visului
Care mă ducea spre cel mai dulce alibi,
De a nu mă trezi.
În fiecare zi mă bucur că voi adormi
Şi voi pluti în vis.
Mă enervezi că exişti,
Mă obligi să-mi doresc un vis
În care nu apari
Şi unde nu pot muri,
Unde pur şi simplu exist
Şi văd pe cei ce i-am iubit.
Crudă şi necesară viaţă,
Ce cu plictiseală şi oboseală mă sufoci,
Mă trezeşti din lumea subconştientului
Unde coşmarul e miere
Şi dragostea durere.

96.

Un gând fugar
M-a surprins
Şi a dansat cu mine.
La perete m-a trântit
Şi m-a privit cu o sete
De a ieşi din minte
Şi a se materializa.
Nu l-am băgat în seamă,
Deoarece era doar un gând
Şi nimic mai mult.

97.

Ai adormit pe partea
Greşită a patului
Sau iar ai vomitat
Înjurături în vis.
Ce să mai fac
Când capul îmi explodează.
Cine mai are dreptate
Şi cine ne mai protejează
De propria persoană.

[Pasiune, dorință şi durere.
Toate cuvinte cu definiții frumoase
Fără a caracteriza starea.]

Doliu în toi de noapte
Mă acoperă şi mă adoarme
Pentru a nu descoperi
Că pot fi mai mult
Decât o definiție;
Mai mult decât o silabă;
Mai mult decât un amant;
Mai mult decât o zi proastă.

Pot fi totul şi nimic.
Încetează.

98.

Un alt eu
Într-o altă lume,
Într-o altă viață,
Precis te-ar fi iubit
Şi nu s-ar fi sinchisit
Acest lucru să arate.

Un alt eu
În alt loc
Ar fi dorit să nu pleci
Şi te-ar fi oprit
Acest loc să părăseşti.

99.

Câte poveşti am inventat
La poalele muntelui de nisip
Care vântului ținea piept.

Câți stropi de ploaie
Cu palma am strâns
În balta din fața uşii.

Câte melodii am fredonat
Fără a încerca a memora
Cu adevărat cuvintele.

Câte zile au trecut paşnic
Fără a le venera
Aşa cum ar fi trebuit.

100.

Eram în căutarea vântului deşertic
Care aducea înapoi zilele calde de vară,
Când dormeam sub cerul liber ținându-te în brațe.

Poate nu a fost chiar aşa,
Dar mintea mea îşi dorea
Ca fantasmele unei nopți de vară
Să se materializeze
Şi să mă ademenească
Pe ritmul moale la volanul maşinii
Alergând pe şoseaua goală,
Vântul sărutându-mi pielea.

101.

Recunoaşte!
Nu te mai ascunde
După minciuni spontane.
Trebuie să recunoşti
Că ai făcut ceva cu inima mea.

Trebuie să-mi spui
Că nu e doar o nebunie
Care în persoana mea s-a înfiripat.
Recunoaşte şi eliberează-mă
De blestemul tău.

102.

Nu vreau să fug
Dar picioarele nu se mai opresc.
Aş vrea să stau
La umbra salcâmului
În ale cărui ramuri
M-am spânzurat.

Aş vrea să mă opresc
Şi să poposesc
La sud de acel copac
Şi să mă las
Dezmierdat de loviturile
Tandre ale crengilor plecate
Sub puterea vântului.

103.

Tot ce spui se transformă în fum
Şi cu degetele peste perete treci
Descoperind versuri fugare în *Braille*
Create de un zugrav talentat.
Simţi cum cuvintele sărace
Să te convingă încearcă
Şi spre disperare te îndeamnă.

Întrerupi firul gândului
Şi întorci spatele demonilor
Pentru a te transforma în piatră
Şi apoi în nisip
Sub domnia deşertului
Care în tine s-a format.

104.

Ştii că acum eşti liber.
Ştii că acum poţi să trăieşti,

În somn să te zvârcolești
Și cu demoni să te duelezi.

Am timp acum
Și voi sta pe acoperișul lumii,
Voi privi lupta aceasta amuzantă
Și voi face pariuri cu îngerii.

105.

Pielea încet să zbârcească a început
Și simți cum te ofilești
În singurătatea comunității
Care e doar un paravan
La ceva ce toată lumea neagă.

Am putea pretinde
Că nu suntem singuri
Și că ceea ce se petrece lângă noi
Ne afectează, când de fapt
Știm că nu e așa.

106.

Dâra de foc
Te urmărea printre stafii
Și să te încălzească încerca
Pentru a te menaja
De răceala realității amuțite.

Poate vei deschide gura
Și vei elibera roiul de cuvinte și venin
Care ți-au otrăvit inima
Pentru a te răzbuna și a uita
Că ceea ce simți e real
Și că ceea ce minți e vital.

107.

Soarele ruginește
După furtuna deșertului
Și se scufundă în norul de praf.

Stelele s-au aprins
Şi licuricii în iarbă strălucesc
Precum lacrimile
În lumina lunii.

Am să uit toate rănile
Pe care scoicile
Mi le-au lăsat în talpă
Şi voi plezni în faţă
Persoana care am fost
Pentru a preîntâmpina
Noile mele năravuri
Şi a camufla vechi idealuri.

108.

Ştii cum e să fi un zâmbet
În spatele unei lacrimi?

Ştii cum e să fi un mort
Într-un trup viu?

Ştii cum e să uiţi
Că odată era altfel?

Ştii cum e să cazi
Când nu te clinteşti?

109.

Nu-mi întorc privirea
Deoarece ştiu cine eşti.
Te simt şi acest lucru mă ameţeşte
Căci sunt aşa de uşor
Şi plutesc spre cer.

110.

Dragostea mea e răzbunarea neuronilor
Care s-au eliberat din închisoarea creierului

Ce cataloga şi sorta totul.

Conştiinţa mea e un întrerupător înţepenit
Care nu se mai deconectează
Şi mă chinuie la nesfârşit.

Înfrângerea mea e rezultatul viselor
Care să mă ademenească ştiau
Şi spre disperare mă invitau.

Răutatea mea e bunătatea parvenită
Care s-a prostituat cu demonii altora
Şi spre întuneric a evoluat.

111.

Armele mi-au fost distruse
Şi ochii mi-au fost legaţi.
Într-un loc anume am fost aşezat
Şi ore în şir interogat.
Cuvintele mi-au fost răstălmăcite
Şi faptele greşit interpretate.

Când banderola ochii mi i-a eliberat,
Stăteam în mijlocul încăperii
Şi liniştea mă înţepa în ceafă,
Căci toţi au dispărut acuma
Şi m-au lăsat să putrezesc
Cu minciunile pe care am început
Fără să-mi dau seama să le cred.

112.

Fugeam prin bălţi perfect circulare
Şi împrăştiam picături de apă perfect sferice.
Am alunecat şi am căzut în apa rece
În care să mă scufund începeam.
Coboram încet şi constant
În apa moale şi rece
Privind razele solare cum se joacă
Şi încet se îndepărtează.
O pietricică a străpuns apa
Şi cu un convoi de bule de aer

Pe lângă mine a trecut.
Am ajuns în adâncuri perfect întunecate
Pe un covor de pietre perfect alunecoase.

113.

Va trece ceva timp
Până stelele vor pieri
Şi praful pe care vântul
Mi-l suflă-n ochi
În cristale se va topi.

Va trece ceva timp
Până soarele va exploda
Şi cu el pe noi ne va lua
Pentru a ne fierbe în supa galactică.

Va trece ceva timp
Până iar vom cânta împreună
Lăsând restul la o parte
Trăindu-ne viața.

114.

Ai adormit
Deoarece în vis îmi apari.
Te privesc şi rămân surprins
De frumusețea care te înconjoară.

Vei reuşi vreodată
Să vorbeşti pe limba mea
Şi să gândeşti în felul meu
Pentru a pricepe ce văd eu?

Nu te mai scuza pentru ceea ce eşti.

Nu te mai ascunde după mătăsuri fine.
Nu mai minți.
Încearcă doar să fi.

Apa încet la vale susura
Şi picioarele în ea le scăldai.
Erai undeva departe
Unde poți fi frumoasă şi fără mască.

115.

Am obosit tot stând aici.
Plutirea asta trebuie să se sfârşească.
Trebuie să dau drumul şoaptelor fierbinți,
Îmbrățişărilor şi atingerilor.
Trebuie să mă eliberez de gânduri,
Oameni şi idealuri.

116.

Priveam vârful copacilor
Cum îmi gâdilau tălpile.
Simțeam legănarea tandră
A vântului pe care pluteam.
Sângele din încheieturi îmi picura
Şi în petale de trandafiri se transforma.
Picăturile stacojii norii pufoşi străpungeau
Şi în apa lină se dizolvau.

Cearşaful trupul mi-l acoperea
Şi de mine se lipea tot mai strâns.
Lovit de bucăți de pământ
În groapă am fost apăsat.

117.

Credeam că stelele sunt doar pictate
Şi că nimic nu este real.
Doar acuarele şi pastă de dinți
Înfipte în hârtia pe care scria Absolvent.

Acum s-a încheiat inițierea
Şi viața poate începe pe baza regulilor
Învățate până în ziua absolvirii.

Dar cerul e mai imens
Şi stelele mai mărunte,
Vântul mai puternic
Şi gerul mai necruțător.
Teoria a dat greş şi am încremenit
Între axiome şi conjugări.

118.

Betoanele zumzăiau
Şi vântul îngheța
În visul unei morți fugare.

Era lumină şi becurile se topeau
Sub arşița supernovei
Ce în fundal exploda.

Oameni nu mai erau
Că de mult s-au exterminat,
Doar sufletele nemulțumite
Spectacolul priveau.

119.

A fost un moment
De liniște şi pace
Când timpul s-a oprit
Şi ceasul nu a mai tică it.
Florile brusc au înflorit
Şi codrul a înverzit.
Stăteam pe o bancă
Şi în gol priveam,
Nimic din jur nu pricepeam
Şi cred că am îmbătrânit

Tot pe bancă stând,
Căci nu mi-a venit să mă desprind
De momentul în care am fost prins
Descoperind sensul vieții
Într-un firicel de gând.

120.

Te scufundai tot mai mult
În cada cu petale roșii
Și te îmbătai cu miresme de roze,
Înotai în flori superbe și aromate
Și te înecai în buchete asortate,
Mireasma lor aerul îți furau
Și încet în adâncul lor dispăreai
Pentru a fi mereu printre ele:
Cu flori, petale și miresme.

121.

Nu am spart nuci de ani de zile
Și nici nuiele nu am împletit
De când am văzut stele
Ce din ceruri s-au desprins.

Bucăți de lumină am colecționat
Și în cutiuțe negre le-am depozitat
Pentru a nu irosi strălucirea
Ce mie îmi aparținea.

Nu am mai rontăit creioane
Și nici cernează nu am mai scuipat
De când am deschis ochii
Ce până nu demult lipiți erau.

122.

Este tot ce mai contează
Când sfârșitul te îmbrățișează
Când cu fulgi de nea te lupți

Şi ţânţarii îi alungi.

Este tot ce mai contează
Când lumina te-ntristează,
Când în loc să fii cuminte
În amintiri profanezi morminte
Şi dezgropi dureri uitate
Ce din nou sunt digerate.

Este tot ce mai contează
Când nu mai minţi din obişnuinţă
Şi pe valuri stai călare,
Să te pierzi în foc şi sare
Precum soarele în mare.

Este tot ce mai contează
Când schela se demontează
Şi faţada-i renovată
Pentru a ascunde o oglindă
Într-un colţ puţin ciobită:
Ce privelişte minunată.

Este tot ce mai contează
Când lumea ce te înconjoară
Joacă pocher cu cuvinte
Şi în loc să te abţii
Tot mai obsedat de joc devii.

Este tot ce mai contează
Când în patul tău înnoptează
O figură transparentă
Care bagă în alertă
Tot ce linişte era.

Este tot ce mai contează
Căci e simplu şi e groază,
E o lacrimă / sudoare
Ce mereu te înconjoară
Şi în loc să te părăsească
Tot mai mult îngreunează
Să gândeşti ca înainte
Căci e un sentiment

Şi nu cuvinte.

123.

Gândul repede dispare
Când privesc în depărtare
Şi în loc de păsări migratoare
Văd doar stele căzătoare
Şi încet devin mai mic
Pentru a nu răni plăcerea
De a savura un pahar cu vin
Ca în noaptea învierii
Unui gând ce-mi atenua căderea
Într-o gaură cu spini.

Am trecut cu vederea
Lumina lanului de grâu
Şi cu gândul în bagaje
M-am pus la margine de drum.

124.

Furnicile dansau
Pe un cotor de măr
Şi se tăvăleau
În zahăr pudră.
Îşi luau avânt
Şi se aruncau în vată pe băţ
Şi apoi înotau pe spate
Într-un pahar cu lapte.

Furnicile dansau
Şi se minunau
Că viaţa pe care o duceau
Nu mai semăna cu cea pe care o cunoşteau
Şi toată măreţia noului stil de trai
Era un miraj
Al unei ierni lungi şi friguroase
În care proviziile se topeau
Şi foamea se instaura.

Furnicile dansau
În visul lor pre-final
Şi rând pe rând mureau
În timp ce se îndrăgosteau
De o fărâmă de plăcintă
Ce încet mucegăia.

125.

Pregăteşte-te pentru funeraliile
Părinților ideii care s-a născut
În mintea ta cea drogată
De mizeria banalului
Care te-a infestat.

Pregăteşte-te pentru funeraliile
Fraților şi surorilor ideilor tale
Care nu te lăsau
Să fugi prin noapte
Şi să te îmbeți din mila unui necunoscut
Care cu ideea ta cocheta.

126.

Chiar ai crezut că nu vor pieri
Zilele în care soarele răsare.
Ai crezut că distanța
Dintre secunde se va scurta
Dacă ai recunoaşte
Că dorul te cuprinde
Şi în mrejele sale te afundă.
Mierea va urmări
Crăpătura care pe trupul tău
Tot mai adânc se încrusta
Şi cu întunericul se contopea
Pentru a îndulci clipa
Când soarele nu mai răsare.

127.

Ne-am întors la locul
Unde totul a început şi totul se va sfârşi.
În ochi ne priveam şi simțeam
Cum ceea ce ne lega dispare
Şi rămânem doi străini.

Ne-am întors la clipa
În care totul a început şi totul se va sfârşi.
Când inimile tare ne băteau
Şi cu privirile ne devoram.

Ne-am întors la conversația
Cu care totul a început şi totul se va sfârşi.
Care în încurcături ne-a băgat
Căci pe veci ne-a legat
Şi acum ne-a dezlegat.

Ne-am întors la situația
Cu care totul a început şi totul se va sfârşi.
Căci ne-am molipsit
Şi nu vom mai gândi
Ce bine ne simțeam
Înainte de momentul
În care ne contopeam
Şi în care nu ne cunoşteam.

128.

Acel moment m-a înjunghiat
Şi să plec nu mă lăsa.
De timp aveai nevoie
Să plănuieşti plecarea
Din camera fără tablouri
În care între teancuri de cuvinte
Încercai să înoți,
Dar momentul se îndepărta

Şi labirintul cuvintelor nerostite
Tot mai mult în adânc te trăgea.
Acolo tiptil aşteptai
Şi mişeleşte în spate m-ai înjunghiat
Cu ultima literă la care nu renunţai
Nici măcar când te culcai.

129.

Lumea ardea
Şi nimeni nu se putea salva.
Cenuşa ploua
Peste lanurile de ruine
Care din pământ ţâşneau.
Ochii închideam
Şi încet mă carbonizam
În eprubeta existenţei.

130.

Ieri a fost azi
Şi mâine e acum;
Betonul era praf
Şi ţigara era scrum;
Luminile mureau
Şi becuri explodau,
Când ploaia nor era
Şi pana doar un ou.

131.

Am pierdut ce am găsit
În firul de iarbă
Uscat şi fumat
Alături de alte mirodenii
Ce prin trup mi-au mişunat.
Stăteam pe spate singur
Şi cerul cercetam
Să văd dacă se mişcă

Sau doar eu îmi imaginam.
Cu capul greu şi plin
De idei în nori de fum
Legănat mă îndreptam
Spre locul cel dintâi.

132.

Am trişat
Şi m-am păcălit.
Am minţit
Şi m-am prins.

133.

Nu mai am nimic de spus.
Am epuizat tot ce interesant părea,
Şi acum aştept...
Poate va mai apărea ceva,
Dar şansele sunt mici
Şi plictiseala mă inundă
Pentru a mă cimenta
În rutina asta confortabilă
Care înseamnă a respira.

134.

Eu.
Eu.
Eu.
Unde se termină eu
Şi unde începe noi?

135.

Convorbiri interurbane
La capăt de drum
Îmi lasă gândul strajă
La multe promisiuni.

Prost am fost atunci,
Prost sunt şi acum,
Căci lucruri bune se întâmplă,
Trebuie doar să te aduni.

136.

Inima zvâcnea;
Se zbătea într-o baltă de sânge
Pe betonul beciului
Precum un peşte pe uscat.
Avea nevoie de dragoste ca să iubească,
De tristețe ca să sufere
De trup ca să trăiască.

137.

Blocat într-un sentiment
Între etajele sufletului,
Încerc să mă eliberez
Fără a face mare zarvă
Pentru a nu trezi vecinii
Care îşi ascut cuțitele
Pentru încă o îmbucătură
Din slăbiciunea mea.

138.

Ce vei face când gloanțele se termină
Şi nu ai reuşit să pui capăt
Mizeriei care lumina ți-a murdărit?

Ce vei face când durerea de cap
Tot trupul îți paralizează

Şi să nu mai simţi doreşti?

Ce vei face când vei cădea în gol
Şi paraşuta nu se va deschide
Iar pământul rapid se va apropia?

Vei jubila.

139.

Nu am spus niciodată
Că vreau o picătură
De lumină în paharul cu apă.
Poate ar fi luminat puţin
Întunericul cafelei amare
Care încet pe gâtlej îmi alunecă.

140.

E ciudat
Cum visele care mă ucideau,
Erau preferatele mele.

E ciudat
Cum tristeţea momentului
Îl făcea să merite trăit
Şi cum acea durere
Făcea totul să fie clar
În spatele perdelei de lacrimi.

Lumea fuge în cerc
În căutarea unui tipar
Care să înlăture visele rele,
Dar oare ştiu
Cum e să stai în frig
Şi să nu mai ai nici un vis?

141.

Fluturii se năpusteau asupra mea
Şi să mă mănânce vroiau.
Peste tot doar fluturi;
Înghițeam fluturi,
Respiram fluturi
Şi scuipam fluturi.

142.

Spânzurat de un bec stradal
Privesc trecătorii grăbiți
Care nu se simt iritați
De duhoarea trupului meu
Ce se usucă şi putrezeşte
Deasupra capetelor lor.

Îi urmăresc cum se lovesc
Unul de altul şi nu se privesc,
Cu fețe înceţoşate
Se strecoară printre stafii
Până devin una cu masa
Şi se pierd în griul acesteia.

143.

Pregăteşte-te
Pentru o nouă senzație,
O senzație de plutire
Care te va duce spre râuri de purpură,
Garduri cu sârmă ghimpată
Şi dragoste curată
Cu lame de bărbierit împănată.

Pregăteşte-te
Pentru noul gust
Care dulce-amar
Pe gâtlej îți alunecă
Pentru a te pregăti
Să înghiți pastila iubirii
Care în miere se dizolvă
Pentru a camufla veninul.

144.

Ştiu că ai ajuns
Şi că în spatele meu stai.
Te simt în preajma mea
Şi mă îmbăt cu parfumul tău
Înainte de a te săruta.

Mă priveşti inocentă
Şi să te apropii doreşti,
Dar eu scot arma
Şi ucid fericirea
Care asupra mea
A se revărsa vroia.

Cu făraşul şi mătura
Adun cioburile lăsate pe podea
De inima ta de sticlă
Pe care tocmai am spart-o.

145.

Visele se golesc
Şi orele de somn
Devin vide şi reci
Deoarece nu mai şti
Cum să îţi imaginezi
Că luna străluceşte
Sau că apa susură.
Toate le-ai uitat
Odată cu visele.

146.

Mă jucam cu copiile gândurilor
Şi am luat o hotărâre copiată
Pentru a satisface copia unei situaţii
Şi a nu mai justifica
Copia unei emoţii ce tresare
În copia mea
Care s-a uzat.

147.

Ți-ai luat un trup;
Ți-ai luat o personalitate;
Ți-ai luat o imagine
Și acum te lauzi
Etalându-ți colecția
În fața trecătorilor.
Te-ai îndrăgostit
De imaginea ta din oglindă
Cu care cochetezi toată ziua
Și ești înconjurată de fumuri
Uitând că te știm
Și cunoaștem jocul
În care să trișezi dorești.

148.

Nu mai vreau să fiu
Cel ce stă culcat pe iarbă
Și e acoperit cu flori de măr.

Nu mai vreau să fiu
Cel ce seamănă cu cei din jur
Și să ajung să nu mă recunosc.

Nu mai vreau să fiu
Cel ce cu fiecare pas greșește
Și să mă justific încerc.

149.

Am falsificat clipe
Pentru a se încadra mai bine
În imaginea perfectă
Care se dorea.

Am început să alunec
Printre versiuni ale eu-lui meu

Şi să nu mai ştiu
Dacă ceea ce vreau e real sau fals.

150.

Picura cu ceară
Pe feţele familiare
Care au împietrit
În grădina din spatele casei.
Iedera ştrangula statuetele
Şi încet totul acoperea
Pentru a da uitării
Fericirea surprinsă pe chipurile de piatră.
Am fotografiat totul
Din mai multe unghiuri
Şi apoi am voalat filmul
Pentru a pierde orice urmă
A acelei imagini idilice.

mcm, 7 aprilie 2004